

● ÚVODNÍK

Kde je smrti tvé vítězství?

Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou. Padli na zem a poklonili se mu. Pak otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Mt 2,11

Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Mt 27,26

Není zde, neboť byl vzkříšen. Mt 28,6

Přiblížily se Velikonoce a my si budeme opět připomínat vyvrcholení relativně krátkého pozemského života Pána Ježíše, který trval něco málo přes třicet let. O Velikonocích se naplnil jeho úkol, který prorokoval Jan Křtítel, když Pána Ježíše označil za Božího Beránka, který snímá hříchy světa.

Pán Ježíš nenaplnil ale svůj úkol pouze na kříži. On ho naplnil celým svým životem, kdy se ponížil nejprve tím, že se narodil jako člověk a toto své ponížení dokončil ponížením na kříži.

Dary, které obdržel od mudrců, symbolicky mluvily o tom, kým Pán Ježíš je. Zlato odkazovalo na jeho královský úřad jako potomka krále Davida a také na jeho pozemskou vládu. Kadidlo se páliло v chrámu a odkazovalo na jeho kněžský úřad a současně odkazovalo k nebi, kam jeho vůně stoupala a kde byla příjemnou vůní Hospodinu, jako uctívání a oběť. Myrha sloužila k pomazávání proroka, ale také k pomazávání mrtvých. Odkazuje na Ježíšovu prorockou roli i na jeho vládu nad podsvětím a smrtí.

V Pánu Ježíši se spojily starozákonní funkce krále, kněze i proroka a on je vládcem nebe, země i podsvětí. Tím vším byl jako malé miminko, dospělý muž i jako zbičovaný umírající odsouzenec na kříži. Všechny tyto role patřily k celému jeho životu.

Pán Ježíš obstál. Byl pokoušen, a proto také rozumí našim pokušením, přestože nikdy neselhal. Snášel bolest, odmítnutí a zklamání, a proto rozumí nám, když snášíme to samé. Nesl i nemoci, hříchy a poznal údolí smrti, a tak není nic, čím procházíme, a on by tomu nerozuměl. Není nic, o čem s ním nemůžeme mluvit. Někdy nám nerozumí ani nejbližší lidé, kteří nás mají rádi a znají nás. Jenže specifika života jsou velká a v něm jsme každý naprostý originál. Ježíš byl

i u našeho stvoření, a tak každý ten originál dobře zná. Můžeme mu ve všem důvěřovat a se vším se svěřit.

Ke konci svého života po svém zatčení je zdánlivě v rukou Piláta. Je o tom minimálně přesvědčen izraelský národ i sám Pilát. Jenže Pán Ježíš ho vyvádí z omylu. Nebyl by v jeho ruce, kdyby to nebylo dáno shůry. Ne, ani v této zoufalé situaci se nic z Boží ruky nevymklo. Není ani žádná situace našeho života, nad kterou by Bůh nebyl konečným Pánem.

Pilát se snaží zpochybnit existenci absolutní pravdy. Jak moderní. Liberálové a postmodernisté současné doby nepřišli s ničím novým. Jejich naděje, že neexistuje absolutní pravda, a proto nejsme nikomu zodpovědní za svůj život, měl už Pilát. Je to velký omyl. Smrt tady ještě stále je a zúčtování se blíží.

Chvilu to vypadalo, že smrt má konečné slovo i nad Ježíšem. Tři dny ho držela ve své moci, ale neudržela ho. Byl vzkříšen. I nás, pokud Pán Ježíš brzy nepřijde, bude ve své moci mít. Ale nikoli natrvalo, jen do vyměřeného času. Smrt, ten největší strašák a podle některých jediná jistota našeho života, to má spočítané. Neudržela v moci Pána Ježíše, neudrží ani nás.

Když si budeme letos o Velikonocích připomínat oběť Pána Ježíše, nezůstaňme jen u události ukřižování. Připomeňme si celý jeho život, který žil také kvůli nám, připomeňme si vzkříšení, opět mu poděkujme a zaradujme se z odpuštění našich hříchů a podívejme se s nadějí do budoucnosti. Smrt je poražena, její osten byl otupen. Ještě se zdá, že vládne. Ještě jsou lidé trápeni nemocí, bolestí, odmítnutím, a končí svůj život smrtí. Nebude to trvat na věky. Ježíš žije a i my budeme žít s ním. Takže Velikonoce, to je výborná příležitost k pořádné oslavě.

Lubomír Ondráček

● SLOUPEK

Na čem v životě nejvíce záleží? Mohlo by se zdát, a některá média se snaží vytvářet ten dojem, že nejdůležitější je úspěch a peníze, ale ve skutečnosti jsou to vztahy. V životě jde o lásku!

V manželství, v rodině, k přátelům, k lidem obecně. To znamená, že nejdůležitější jsou v životě ostatní lidé. Vypozorovala jsem, že člověk, který není šťastný, vidí na druhých kolem sebe primárně negativní vlastnosti. A právě negativním přemýšlením, či výroky o nedostacích a chybách ostatních, si kazí vztahy, které má a odrazuje nové. Ale i z takového bludného kruhu je cesta ven! Bůh je láska! A proto ke štěstí stačí tato přímá úměra – čím více si lásky od Boha беру, tím víc ji mám pro druhé, a tím jsem šťastnější.

Nanda

V celém Písmu zjišťujeme, že víra vychází z Otce, Syna a Svatého Ducha. Zdrojem biblické víry je Bůh sám.

Peter Game

z knihy Přijímat Boží víru

www.kspraha.cz
www.facebook.com/kspraha

PŘEČTĚTE SI

Dny dobrých zpráv za dveřmi	3
Rozsvítit den trpícím	4
Pracujeme ve zdravotnictví	5
Proč bychom měli podporovat Izrael	6
Štěstí, že jsem přežil	8

MODLITEBNÍ STRÁŽ

Už se stává dobrou tradicí, že v předvelikonočním týdnu máme společnou modlitební stráž ve sborových prostorách, opět v „Zrcadlovce“ před skleněnými dveřmi u vchodu do sboru. Zahájíme ji v **pátek 18. 3. v 18:00 společnými chvalami a ukončíme bohoslužbami na Velký pátek také od 18:00**. Modlitební témata budou zveřejněna přímo v modlitební místnosti.

Na sborovém webu www.kspraha.cz je již spuštěn přihlašovací formulář a doufám, že se jako v uplynulých letech zaplní ještě před zahájením stráže.

Přeji radostné vyslyšené modlitby a obecenství s naším Otcem.

Lubomír Ondráček

Zprávy z vedení sboru

Po ukončení regionu Černý Most a přestupu všech členů se rozhodl Pavel Louthan ukončit dlouholetou službu staršího a hledat nové povolání od Pána. Děkuji Pavlovi za všechnu jeho službu a těším se na další společnou službu pro Boží království.

V souvislosti s rodinnou situací se po poradě s dalšími staršími rozhodl Michal Klesnil vzít si dovolenou ze služby staršího. Jeho další služba nebude většinou omezena. I Michalovi děkuji za jeho dosavadní službu. Přeji Michalovi moudrost pro jeho osobní situaci a mnoho sil a pokoje od našeho Pána.

Pro letní období jsme opět rozhodli konat společná shromáždění na Sřeckém ostrově. Další informace o letním provozu sboru budou zveřejněny po výjezdu vedení sboru počátkem dubna.

Za vedení sboru Lubomír Ondráček

Modlitební témata ✨

modlitební témata na březen

- **modlitební stráž 24/7** (organizace, modlitební témata, pokora pro modlitebníky, radost z možnosti být s Otcem).
- **Alfa v Kutné Hoře** – viz samostatný článek v SD, naplňujeme tím povoláním sloužit ostatním sborům a pomáhat multiplikovat vedoucí. Zájem zatím projevilo jedenáct hostů. Kéž skutečně přijdou a setkají se s Bohem.
- **výjezd staršovstva a dalších sborových vedoucích 1.–3. 4.**, tentokrát částečně i s vedoucími mládeže. Modleme se za obecenství mezi vedoucími, zjevení a dobrá rozhodnutí podle Boží vůle.

Vyhodnocení minulých témat.

Na předmanželský seminář přišlo několik párů, které si nás našly na webu a zatím nevěří. Byl zahájen i kurz Začít znovu, protože bylo dostatek přihlášených.

SBOROVÝ VÍKEND

První sborový víkend se uskuteční o víkendu 29. 4. – 1. 5. letošního roku v Poslově mlýně u Doks. (www.poslvmlyn.cz)

Program začne v pátek společným večerem chval od 20:00 (večeře není společně organizována). Příjezd do areálu je možný od 16:00. V sobotu dopoledne 9:00 – 11:00 budou volitelné semináře a program pro děti. Večer od 20:00 bude společné shromáždění a poslední shromáždění bude v neděli 10:00 – 11:30. Pobyt ukončíme obědem. Na výjezd s námi pojede i Pete Game.

Ubytování v budovách (společné sociální zařízení a kuchyňka pro několik pokojů) s plnou penzí v sobotu (snídaně, oběd a večeře) a se snídaní a obědem v neděli pro dospělé stojí 820 Kč, pro děti do cca 9 let (dětská porce) 710 Kč, pro malé děti bez nároku na lůžko a stravu zdarma.

Ubytování ve vytápěné chatce (společné sociální zařízení v budově) s plnou penzí v sobotu (snídaně, oběd a večeře) a se snídaní a obědem v neděli pro dospělé stojí 670 Kč, pro děti do cca 9 let (dětská porce) 560 Kč, pro malé děti bez nároku na lůžko a stravu zdarma.

Přihlášky jsou k dispozici na webu sboru (www.kspraha.cz), ve sborové kanceláři (paha@kaes.cz) a na sborových shromážděních.

Kapacita je omezena, přihlašování prosím neodkládejte.

*Na všechny účastníky se těším.
Za vedení sboru Lubomír Ondráček*

MISIE

Nepropásněte Dohnalovi!

Dlouholetí misionáři v Chorvatsku nám poví novinky o své práci.

Zveme Vás na setkání s Dohnalovými, našimi misionáři, kteří slouží v Chorvatsku.

Středa 23. 3., 18:30

Na Žertvách – Palmovka, malý sál

Dny dobrých zpráv za dveřmi

Je tu opět jaro a s ním přichází i multižánrový festival Dny dobrých zpráv – letos proběhne v termínu 11.–16. dubna. Je to jedna z hlavních evangelizačních aktivit našeho sboru, proto věřím, že i letos se budete modlit a přemýšlet, koho na který program pozvat. Plakátky a letáky jsou k dispozici na celosborovém shromáždění, na Žertvách a měly by být též na všech regíonech. Buďte prosím kreativní v tom, kam plakátky umístit – je škoda, aby nám jich zbylo tolik, jako se to stalo loni.

A na co se můžete na tomto již 8. ročníku festivalu těšit?

V pondělí 11. 4. vystoupí letošní jediný zahraniční host, a to skupina **Symphony of Nations** (Symfonie národů). Je to parta mladých hudebníků z Německa, Austrálie, USA a ČR, kteří žijí a tvoří v Ochranově, kolébce obnovené Jednoty Bratrské. Jejich hudba je na pomezí jazzu, popu, alternativní hudby, klasického worshipu a cikánské hudby. Rozhodně stojí za to si je poslechnout.

V úterý 12. dubna bude koncert tria **Nena-darmo**. Jsou to dva mladí chlapci a dívka, kteří se dali dohromady na předloňském festivalu United, a na loňském ročníku již byly objevem roku. Hrají sice většinou převzaté písně, převážně v angličtině, ale kombinace velmi zručně ovládané akustické kytary, violy a školeného zpěvu zaručuje velmi příjemný a klidný zážitek.

To naopak **ve středu 13. dubna** snad nikoho nenechá v klidu a v sedě jedna z nejlepších křesťanských bigbitových kapel **Safenat Paneach**. Hudba na pomezí indie a hard rocku, texty Ivana Magora Jirouse, Jana Skácela či Bohuslava Reynka v podání nezaměnitelného hlasu Petra Wagnera – to vše slibuje dávku energie i zamyšlení. Jelikož na koncertu této kapely nelze sedět v sedadlech divadla Mana, protože u takové muziky se prostě musí křepčit, jako jediný program není v divadle Mana, ale v klubu Basement na Francouzské ulici.

Čtvrtek 14. dubna patří domácím. Konkrétně tedy **Vršovickému divadlu Mana**, které připravuje novou hru Krliček aneb radostné bezdomovectví. Je to dramatizace bajky Martina Kepky o třech zvířátkách, která na smetišti pod dálnicí hledají a nalézají své místo pod sluncem. Rozhodně zajímavý divadelní počín, a bylo by škoda si ho nechat ujít.

Pátek 15. dubna vystoupí se svým kolegu známý vldný písničkář, bavič a performer **Pavel Helan**. Je známý jako finalista soutěže Československo má talent a autor hitu „iBůh“. Nicméně nejen toho – a bylo by škoda neposlechnout si jeho bravurní humor, skvělé texty a neutuchající energii jeho koncertů.

At' žijí Dny dobrých zpráv, Vláďa v roli modrátor / foto Tomáš Božovský
C Těšte se na Pavla Helana / foto Dominik David

V sobotu 16. dubna přinášíme v tomto ročníku festivalu naprostou novinku, a to je program pro maminky s malými

děti. Již v odpoledních hodinách, od 16:00 bude hrát malým dětem a jejich maminkám (ale tatínky rovněž zveme) **divadlo Marky Míkové** laskavou pohádku Husy na tahu. A večer celý festival zakončí **Divadelní společnost Kairos II** svojí novou komorní hrou J.O.B. z pera Jana Zindulky. Jak název na-

povídá, má tato hra něco společného s biblickou postavou Joba, leč historickou sondu do života tohoto muže nehledejte. Všechny program, s výjimkou středy, jsou v divadle Mana ve Vršovcích a začínají (s výjimkou sobotního odpoledního představení) v 19 hodin

Na celosborovém shromáždění bude také zahájen předprodej vstupenek. Jedna vstupenka na kterýkoli program stojí v předprodeji 70 korun. Vstupenku je možno samozřejmě též někomu koupit jako dárek – a již zakoupená vstupenka se odmítá hůře než jen obecné pozvání. Pro členy pořádajících sborů jsou určeny též permanentky za 150 korun. Na místě vždy každý večer si pak bude možno koupit vstupenku za 120 korun, zlevněná vstupenka pro seniory a studenty bude za 100 korun. Jelikož vstupenky zakoupené v předprodeji a permanentky nejsou adresné (nejsou tedy na konkrétní den či program, ale na jakýkoli z programů), doporučuji zájemcům přijít na zvolený večer s předstihem, aby bylo zřejmé, kolik se ještě ten den může prodat vstupenek přímo na místě do naplnění kapacity sálu. A prostory divadla Mana i klubu Basement nabízejí možnost posedět před představením u kávy, čaje, sklenky vína či piva. Takže výborná možnost posedět s přáteli před, i po samotném programu.

Další informace najdete na webu festivalu www.dnydobrychzprav.cz a též na Facebooku <https://www.facebook.com/dnydobrychzprav>.

Těším se na viděnou na některém z festivalových programů.

Vláďa Vácha, hlavní organizátor DDZ

Alfa v Kutné Hoře

Na podzim se konala na Palmovce společná Alfa. Z průběhu jsme byli povzbuzeni, několik hostů sice přestalo chodit, ale několik jiných zase začalo, a další zažili posun ve svém hledání Boha. Ale nejvíc jsme měli radost ze tří žen, které se v průběhu kurzu obrátily. Dvě z nich, Petra a Markéta, jsou z okolí Kutné Hory. A jsou stále tak nadšené, že chtějí přivést na Alfě své přátele a známé (mají asi 11 lidí, kteří přijali pozvání). Protože pro ně by byla Praha už příliš vzdálená, zrodil se nápad udělat Alfě v místě, odkud jsou. Nejprve mi to připadalo komplikované, ale po modlitbách jsem oslovil pastora sboru KS Kutná Hora Sašu Štěpánovského. Saša byl myšlenke na společnou

Alfu otevřený a tak jsme do Kutné Hory zajeli společně s Renatou Kunzmannovou, Petrou a Markétou. Sešli jsme se s osmi staršími a vedoucími, abychom probrali podrobnosti. U Saši i ostatních jsme se setkali s velmi vstřícnou reakcí. I když teď Alfě neplánovali, rozhodli se do toho jít s námi, zajistí prostory i služební tým. Jejich skupinky se budou střídát v přípravě večerů a související obsluze. Společně se budeme podílet na službě u stolů, i se vystřídáme v promluvách. Začínáme ve středu 9. března. A už se moc těšíme. Budeme vděční za Vaši modlitební podporu.

Tomáš Božovský

Rozsvítit den trpícím

Sedím sama na sesterně, všude je ticho, jen občas slyším nějaké to zakašlání vycházející z pokojů. Mám ráda o nočních směnách takový ten klid, který po půlnoci většinou nastane. Pacienti spí, nikdo nezvoní a já se snažím využít čas a zároveň neusnout... Zrovna přemýšlím, že ještě před pár měsíci jsem si neuměla představit, že bych měla jednou pracovat jako sestřička a teď...

Když jsem se v patnácti hlásila na střední školu, měla jsem úplně jasno. Už od 7. třídy jsem chtěla být hipoterapeutkou. Proto můj plán byl vystudovat střední zdravotnickou školu a pak jít na fyzioterapii. Tenkrát jsem milovala koně a chtěla jsem pomáhat lidem. Střední jsem vystudovala, ale jednu z věcí, kterou jsem si odnášela bylo, že nikdy nechci pracovat jako zdravotní sestra. A když už tak hlavně ne v nemocnici. Když jsem si dávala přihlášku na vysokou, byla to jasná fyzioterapie. Už ne kvůli hipoterapii (láska ke koním už nebyla taková...☺), ale lákalo mě zůstat ve zdravotnictví, pracovat s lidmi, ale ne jako sestra. Další škola jako záchranný bod byla Vyšší odborná zdravotnická škola. Po maturitě se mi ale nechtělo vůbec učit na přijímačky, natož fyziku, která byla na fyzioterapii zapotřebí. I když jsem v té době o mnoha věcech pochybovala, dala jsem to všechno do rukou Bohu. Nebyla jsem si jistá skoro ničím, ale věděla jsem, že mě Bůh dostane tam, kde mám být. Takže jsem tak trochu proti své vůli skončila právě na zdravotnické škole ☺). Štvala mě a stále štve spousta věcí, ale vím, že jsem přesně tam, kde mám být.

Na vyšší škole jsme začali mít mnohem více praxe. A já si tak nějak začala víc zvykat. Na svůj modlitební seznam jsem přidala prosbu, že bych si přála skloubit praxi s prací. Hledala jsem, kde bych mohla pracovat a zároveň bych to měla uznané jako praxi. Chtěla jsem něco „nenáročného“. Buď něco ve smyslu domácí péče, rehabilitace, atd... Evidentně měl Bůh jiný plán.

Před rokem jsem šla na souvislou praxi na interní oddělení. Vážně se mi nechtělo být tam čtrnáct dní v kuse (nesnášela jsem interní obory, vždycky jsem měla raději chirurgii). Ale co se nestalo. Staniční sestra mi nabídla práci na poloviční úvazek... A já cestou z nemocnice prostě věděla, že to je místo pro mě ☺.

Ze začátku jsem se do práce opravdu těšila. Hodně věcí bylo sice nových (papírování, 12hodinové směny, chod oddělení...), ale všichni na mně byli moc hodní a já si zvykla. Na odděleních v nemocnicích jde totiž, víc než o cokoli jiného, na jaký kolektiv personálu narazíte. Většinou je to vesměs ženský kolektiv, což bývá někde opravdu šílené... Díky Bohu jedna z výhod, které tu mám, je vcelku skvělý kolektiv ☺. Ale bylo i pár

věcí, které jsem musela překousnout a díky kterým jsem měla chuť to několikrát vzdát. Naštěstí jsem to nevzdala a naopak se spoustu věcí naučila. Např. nést více zodpovědnosti (to jsem nikdy neměla ráda), umět více spolupracovat, umět se do jisté míry podřídít, být důsledná atd. V neposlední řadě mě to

Míša se věnuje dobrovolnictví ve skupině předškolních dětí v Centru dětí a mládeže Teen Challenge na Žižkově již od roku 2010.

naučilo více důvěřovat Bohu.

A co vlastně taková práce obnáší? Tak toho je opravdu hodně. Často se říká, že zdravotní sestra se nesmí bát krve. Což je pravda, ale podle mně se hlavně nesmí bát lidí ☺. Celá ta práce je o komunikaci s lidmi. Nejde o to aplikovat jim jen nějaký lék,

nebo odebrat krev. Jde o to jim naslouchat (i když na to mnohdy není čas) a snažit se jim tak trochu zpříjemnit život. Někdy se stačí usmívat, zeptat se jak jim je, nebo jestli něco nepotřebují. Stačí malý zájem a oni jsou nesekutečně vděční ☺. Je tady nespočet způsobů, kterými člověk může ukazovat na Boží lásku. Není nic krásnějšího, než když vám pacient řekne, že se na vás těšil, nebo že jste mu „rozsvítila“ den. Tady totiž nepotkáte člověka, kterého by nic netrápilo... Proto je tu nespočet příležitostí mluvit s lidmi o jediné Naději a modlit se. Uznávám, že na to často nemám čas ani myšlenky, ale Bůh si mně stejně různými způsoby používá ☺.

Na druhé straně se tu člověk setká se smrtí. Na to si člověk musí tak trochu „zvyknout“. Když odchází člověk, který už má odžito, např. devadesátiletí lidé, je to naprosto něco jiného, než když umírá maminka třech malých dětí. To často nemůžu rozdělat, prostě mi to přijde nespravedlivé. Někdy vím, že byl dotčený obrácený a to je mnohem jednodušší, než když vím, že nebyl... A co je na tom horšího, že člověk si vážně zvyká. Za nějakou dobu to bere jako součást práce, součást života... Musela jsem se naučit oddělovat práci od toho „soukromého“ života, ale ne vždy se to daří. Jsou dny kdy jedu domů naprosto vyčerpaná, jak z pacientů, tak ze vší té šíleně náročné práce a jediné co chci, je na celý den zapomenout. Díky Bohu převažují ty krásnější chvíle. Často jsou to i dost peprné a vtipné zážitky, o kterých bych snad mohla napsat celou knihu. ☺

Pracuji tady necelý rok a je až neuvěřitelné, jak rychle to utíká ☺. UVědomila jsem si za tu dobu, že být zdravotní sestřička je vážně krásná, i když opravdu šíleně moc náročná práce.

Míša Ondráčková, region Sever

Je to víc ve tvé moci, než si myslíš

Po škole, na které jsem uvěřila, jsem víceméně ze zdravotních důvodů zvolila méně stresový obor – mikrobiologii. To je diagnostika infekčních, hlavně bakteriálních nemocí. Pracuji v laboratoři. Po mateřské jsem krátce pracovala ve Všeobecné fakultní nemocnici a pak dostala nabídku pracovat v Thomayerově nemocnici. Protože to je blízko mého bydliště, uvítala jsem to.

Vlastně od počátku se mi tam moc nedařilo. Zajímavější práci si držely starší kolegyně, na pracovišti vládla spíše konkurence a kontrola. Před šesti lety nastoupil nový šéf a asi po 9 měsících mě přiměl ke zkrácení úvazku. Bylo jasné, že se mnou do budoucna moc nepočítá. Práce bylo méně, často se vedly hořké řeči o korupci všude, o starých

a nezodpovědných rodičích, o netoleranci věřících vůči homosexuálům a podobně.

Necítila jsem se tam dobře, ale na druhou stranu jsem neměla moc jiných možností, protože můj obor je malý. Laboratoře spíše zanikají než vznikají a bývá zvykem, že jednotliví lékaři působí na svých místech 40 let a pak jdou spokojeně do důchodu. Modlila jsem se za změnu, ale moc jsem neočekávala.

Rok 2014 pro mě byl takový restart v životě. Předznamenalo ho slovo: „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí!“

Zažívala jsem nové věci s Bohem, začala jsem jinak jíst pod vedením výživové poradkyně a hledala jsem, do čeho se pustit, protože práce mě dlouhodobě neuspokojovala. V listopadu jsem se víceméně jako doprovod

● KDE PRACUJEME: zdravotnictví

zúčastnila konference: Začít znovu a jinak o vnitřním uzdravení.

Byla jsem velmi překvapená, protože jsem najednou slyšela pojmenované to, co jsem nějak živelně prožívala.

Vlastně všechna slova byla doprovázena intenzivní osobní službou, a mně se pospojovalo spoustu věcí. Asi vyvrcholením pro mě byl jeden večer, kdy Lin Button vyučovala o uzdravení naší vůle. Vyprávěla, jak žila velmi zákonický život, kdy se modlila, jestli má jít nakupovat dopoledne nebo odpoledne a pak jí došlo, že Ježíš měl svoji vůli. Když se v Getsemanské zahradě modlí „Ne vůle má, ale tvá se staň“, tak má v tu chvíli svoji vůli, která se liší od Boží. Pak měla vidění. Byla v zahradě a šla se Boha zeptat, jestli má stříhat růže nebo okopávat zeli a Bůh jí na to řekl „Vyber si, jen se pohybuj v mezích mé lásky.“ Na závěr nás vyzvala, abychom si napsali svoje touhy a dali si čas, aby nám k tomu Bůh něco řekl. Napsala jsem si asi 7 bodů a vnímala jsem překvapivou Boží odpověď: „Je to víc ve tvé moci, než si myslíš!“

To bylo o víkendu a v pondělí mi volal headhunter a nabídl mi práci. Pikantní bylo, že mě sháněli už týden, ale nedovolali se.

Měli jen pevnou linku, volali do práce, kde jim řekli, že chodím na půl úvazku, ať zavolají dopoledne. A druhý den mě zase sháněli ve 14:30. Popisují to podrobně, proto, že před tou výzvou bych tu nabídku asi odmítla, protože šlo o práci ve velké soukromé laboratoři, která má všeobecně mezi mikrobiology takovou pověst, že se tam nedělá medicína, ale kšeft.

Teď jsem měla ale dost jistoty, že to je nabídka od Boha. Když jsem se ptala, jak na mě přišli z té personální agentury, neřekli mi nic konkrétního.

Práci jsem změnila do tří měsíců a musím říct, že jsem dobře udělala. Jsem moc spokojená. Je to úplně jiný přístup k práci, jiný kolektiv, pravda i jiné pracovní nasazení, ale to mi nevadí. Miloš říká, že jsem rozkvetla. A já si denně uvědomuji, jak lehké se žije, když člověka netlačí nespokojenost k zemi.

Eva Poborská, region Jih

*Denně si uvědomuji,
jak lehké se žije, když člověka
netlačí nespokojenost k zemi.*

Potřebná a důležitá práce

Můj příběh začal na počátku 70 let min. stol. Jedna malá holka se rozhodla, že bude sestřička. Líbilo se jí, jakou mají sestry krásnou uniformu, čepceček a jak vždy upravené a s úsměvem se starají o své pacienty. Představa poměrně zkráslená, získaná z filmů a seriálových příběhů. No nic, vraťme se do reality. Na zdravotní jsem se dostala bez problémů a první ročník bez praxe proběhl klidně. Rozčarování přišlo až ve druháku, kdy cesta prvním autobusem před 5 hodinou na praxi byla celkem náročná. Praxe na interním oddělení, kde převažuje péče o seniory ve špatném zdravotním stavu, pro mě byla šokem. V pouhých 15 letech je člověk nucen

vnímat utrpení, bolest, osamění, a dotek smrti cítíte téměř na každém kroku. Tak zvládnete praktickou část, ke které neodmyslitelně patří ošetřování lidí upoutaných na lůžko s proleženinami, permanentně se stupňující bolesti atd. Raději vynechám vjemy sluchové a čichové, kterých tu není málo. Občas se stane, že babička ztratí protézu, kterou posléze musíte najít v bio odpadu, či dědeček zakousne rohlik s kelímek rybí masí, kterou kolegyně neprozřetelně zanechala u jeho lůžka. Následky si asi dovedete představit. Následovaly další ročníky, pitva, porod, úmrtí. Po maturitě jsem nastoupila do VFN na Hematologické oddělení. Léčba leukémie, tedy

jejích forem, se zde dala s většími či menšími úspěchy. Byla to škola života! Nikdy nezapomenu na oči 27leté pacientky, která mi zemřela v náručí. Na stolku po ní zůstaly fotky dvou malých dětí. Vyčíst z jejich očí zoufalé volání o pomoc, nebylo nic těžkého. Ale já jí zklamala, nedokázala jsem jí pomoci... A tak šel čas. Můžem si plakala a ptala se Boha PROČ??? Víte, ta práce je určitě potřebná a důležitá, ale má i své tmavé stránky. Jako sestra pracuji již 25 let a myslím, že u toho zůstanu, ale jsem ráda, že nemám dceru, protože, kdyby se rozhodla pro stejné zaměstnání, určitě bych jí to rozmlouvala.

Marcela Málková KS Praha

Kroužky na Palmovce 2016

tvořivost ● zábava ● poznání

**VÍC NEŽ
MAČKAT
SPOUŠŤ**

– fotografický kurz pro mírně pokročilé

pro mládež od 12 do 16 let / Nečekejte spoustu složitých teorií, ale rady a tipy, jak dosáhnout co nejlepších fotografií. Klademe důraz na praktickou stránku rozvíjení schopností a dovedností. Budeme společně fotografovat portréty, street foto, krajinu, architekturu, makro, podle možností sport a zkusíme i večerní fotografování. Budeme se věnovat také úpravě fotografií. Chceme vám pomoci rozvinout schopnosti, které už máte a objevit některé nové možnosti, jak své fotografie vylepšit a učinit je zajímavějšími.

Termín: úterky 17:00-18:30, 5. 4. – 31. 5. (9 setkání)

Lektoři: Tomáš Božovský a Aleš Náhlý

Cena kurzu: 560 Kč

www.krouzkynapalmovce.cz

Proč bychom měli podporovat Izrael

Tedy ne proč „my“, ale proč by ho měli podporovat křesťané. Na to ve svém „desateru“ odpovídá autor 42 knih, novinář, komentátor a vedoucí několika mezinárodních neziskových organizací v USA a Nizozemsku, křesťanský sionista Mike Evans. Ale protože případné Boží plány i politika probíhají v reálném světě, je ona knížka jen napůl náboženským spiskem, další půlkou je pak politickou žurnalistikou. I proto, že její autor, „jednička na žebříčku autorů New York Times“, se mnohokrát setkával s americkými prezidenty a izraelskými premiéry.

Tak tady je těch deset základních důvodů, náboženských důvodů s politickým obsahem:

1. Protože Bůh říká, že požehná těm, kdo žehnají Izraeli, a prokleje ty, kdo Izraeli zlořečí

Mike Evans zde mj. zmiňuje rozhovor, který vedl v září roku 1980 s bývalým šéfem Mosadu Isserem Harelem. Ten na otázku „Myslíte si, že terorismus přijde do Ameriky, a pokud ano, tak kam a proč?“ odvětil:

„Obávám se, že k vám do Ameriky přijde. Amerika má sílu, ale nikoli vůli bojovat s terorismem. Teroristé mají vůli, ale nikoli sílu bojovat s Amerikou – ovšem to se časem může změnit.“ A změnilo. A útok nebyl veden na Empire State Building (v roce 1980 nejvyšší budovu v N.Y. a symbol americké moci), ale na WTC, v roce 2001 aktuálně nejvyšší newyorskou budovu...

Zde jsem nucen přičinit komentář: Nevím, jestli byla prokleta Evropa za své zlořečení Izraeli, ale vypadá to, že ano. Ale hlavně – zatímco USA měly sílu ale neměly vůli, pak, ačkoliv Evropa konečně našla svou vůli, pak postrádá sílu! A už tady se ukazuje, proč máme podporovat Izrael „my“ – nejen křesťané, ale i my Američané a my Evropané!

2. Protože Izrael – a zejména Jeruzalém – je srdcem a duší židovského lidu a Bůh si ho vyvolil za své hlavní pozemské město

V roce 1980 potvrdil Kneset sjednocený Jeruzalém jako hlavní město státu Izrael. Většina států tento fakt dodnes neuznala, dokonce i USA stáhly svoje diplomatické zastoupení z Jeruzaléma do Tel-Avivu. USA a Evropa toto nejstarší hlavní město neuznávají hlavně kvůli povolnosti arabským státům – a jejich ropě.

Je citován první dlouholetý starosta Jeruzaléma Teddy Kolek: „Jeruzalém, toto nádherné zlaté město, je srdcem a duší židovského lidu. Člověk nemůže žít bez srdce a duše. Chcete-li jedno pouhé slovo, které by symbolizovalo celou židovskou historii, pak to slovo je Jeruzalém.“

Evans připomíná, že pokud by starý Jeruzalém měl v rámci „Západního břehu“

připadnout pod správu Palestinců, pak by se pod ni dostalo nejen nejposvátnější židovské místo – Západní zeď – ale i nejsvětější křesťanské památky – Olivová hora, Getsemanská zahrada, Via Dolorosa i samotný Chrám Božího hrobu. Připomíná, jak po roce 1948 (kdy byl starý Jeruzalém okupován Araby), trpěly židovské památky, Židovská čtvrť byla kompletně zničena. Viděl jsem a potvrzuji: Za izraelské vlády zůstávají stát mešity v celém Izraeli, v Jeruzalémě, ba i v samotné Židovské čtvrti. A jak se mají křesťané v Betlémě, jenž je pod plnou palestinskou samosprávou, si nechte vyprávět od některého z těch křesťanů, kteří byli odtud vyštípáni.

Zde zmíním jednu politickou skutečnost, na niž Evans upozorňuje v celé knížce: Palestinci, jejich arabští podporovatelé a muslimští vůdci jsou vedeni antisemitismem, takže přes všechny řeči, mířené směrem na Západ, nikdy nepřistoupí nejen na sjednocení Jeruzaléma, ale ani na právo židovského lidu mít vlastní stát. Zde ocituji jednu úsměvnou ukázkou z toho, jak vypadá arabská protizraelská propaganda:

Egyptská státní informační služba vydala publikaci, nazvanou „Jeruzalém, arabské město“, ve které se ve svém dezinformačním opojení dopustila kiksů, který znám z dětství pouze jako vtip: „Jeruzalém byl v roce 90 před Kristem dobyt křesťanskými Araby...“

3. Protože když podporujeme Izrael, připravujeme se na příchod našeho Pána

I v této zdánlivě pouze nábožensky prorocké kapitole, ve které se uvádí, jak „Amerika zpochybňovala Boha všemohoucího a jeho prorocký plán“ tím, že prezident Bill Clinton vložil pero do ruky Jásiru Arafatovi, aby ten podepsal realizační dohodu z Osla, se dovídáme zajímavé „světské“ informace. (Mike Evans byl v Camp Davidu v roce 2000 u toho.) Arafat nepodepsal – protože chtěl všechno, celé sídlo Chrámu.

Arafat byl tehdy u Západu velmi oblíben. Světoví státníci po něm chtěli jedině: Aby se zřekl terorismu. A on to v Ženevě už roku 1988 udělal. „On to udělal... a nejen tam, ale před svou smrtí ještě tisíckrát, obvykle poté, co bomboví teroristé na jeho příkaz a s jeho finanční podporou povraždili nějaké Židy.“

4. Protože ve slově Božím je pravda

Krátká kapitola konstatuje základní zázraky: Existenci židovského lidu. Znovuzrození Izraele. Obnovení hebrejštiny. Návrat židovského lidu do vlasti. Znovusjednocení

Jeruzaléma. A má, samozřejmě, i praktický návod:

„Bud' Izrael podporujete, nebo stojíte proti němu. Až tak jednoduché to je.“

5. Protože spása je ze Židů

Další krátká kapitola, tentokrát zcela v duchu náboženském. Připomínají se zde samozřejmě, které křesťané téměř dva tisíce let nechtěli vidět: Skoro všichni bibliční proroci byli Židé. Také všichni apoštolové. Ježíšovi rodiče, i on sám... Na dávnou antisemitskou výtku, že „Židé nám ukřižovali Ježíška“ připomíná

Evans slova Janova evangelia, ze kterého vyplývá, že – Kristus dal svůj život dobrovolně...

6. Protože Bůh nesnáší antisemitismus

V této kapitole je jádro celé knihy: „Izrael je hrází mezi Amerikou a antisemitskými národy... Izrael je jediná síla, která krotí islámský terorismus ze západu. Židé umírají, aby křesťané mohli žít.“

Teroristé mají USA za „velkého satana“, a Izrael za „malého satana“. Autor z toho vyvozuje, že nechovají zášť k Americe kvůli Izraeli – ale že nenávidí Izrael kvůli podpoře ze strany USA.

Recenzent zde upozorňuje, že Židé brání nejen USA, ale i Evropu. Přitom často platí, že teroristé milují EU kvůli jejímu antisemitismu. Možná právě proto je na tom Evropa tak špatně – že už ji totiž nesnáší sám Bůh...

7. Protože Bůh říká, že máme potěšit Izrael

Potěšení má být nejen morální, ale i finanční. Autor proto v roce 1986 v Holandsku koupil a obnovil hodinářství paní Corrie ten Boom, jež v době druhé světové války spolu s otcem a dalšími členy rodiny skrývala ve svém domě Židy, kteří tak unikli nácům. Za což byla i s celou rodinou uvězněna. Svůj čin vykonala jako správná věřící křesťanka.

8. Protože Bůh říká, že jeho dary ani povolání Izraele nebyly vzaty zpět

Bůh přislíbil Židům jejich zemi celou, neměla by se tedy rozdělovat. A už vůbec by se neměla její část dávat totalitnímu režimu, „OOP, nejznámější teroristické organizaci na světě, a jejím vůdcům. Ta část Svaté země, kterou ovládají, se stala základnou pro téměř 10.000 teroristických útoků na nevinné Židy“. Toto je silný sionistický princip, který nepřipouští vznik „státu OOP“ (ani následnických organizací, jako je Hamás).

Autor zde cituje svůj článek „Kde vládne násilí?“, který vyšel r. 1997 ve Wall Street

● VYUČOVÁNÍ

Journal. Evans tehdy informoval únosech o vraždách, kterých se dopouštěly palestinské bezpečnostní složky na arabských prodejcích pozemků do židovských rukou. Arafátova vláda k takovým činům vyzývala všechny Palestince.

Clintonova administrativa tyto vraždy „odsoudila“ – až po dvou týdnech mlčení. A média se k tomu přidala s váháním. Jaké by byly novinové titulky, kdyby se něčeho podobného dopustil Izrael? A jaké drobnosti typu otevření nového tunelu se vyčítají Izraeli mnohem více, než Palestincům vraždy? Mike Evans zde ostře odsuzuje tento „dvojí metr“.

9. Protože Bůh všemohoucí Izrael zachoval

Faraonovi se nepovedlo povraždit všechny Židy, rádci Hamanovi krále Achášveroše se nepovedlo povraždit všechny Židy, ani Hitlerovi se to nepovedlo. Všichni špatně skončili. Během druhé světové bylo pět momentů, ve kterých mohli Spojenci prohrát. Avšak nestalo se tak – „díky nadpozemskému zásahu Božimu“. Ani nepřátelé Izraele žádnou válku proti Židům nevyhráli. (Tady recenzent připomíná úsloví: „Pomoz si, a Pán Bůh ti pomůže...“)

Izraeli je třeba pomáhat. Protože kdo nepomáhá, ten připravuje další holocaust!

10. Protože Bůh říká, že povolá přímlovce Evans dává největší sílu společným modlitbám. K tomu jenom poznamenám: Těch modliteb se účastní i přední američtí senátoři. Ti pak prosadí finanční a vojenskou pomoc Státu Izrael...

Závěr knihy tvoří asi čtvrtinu celého textu, hlavně proto, že je v něm přetištěn dopis, jenž Evans, jakožto „zástupce 50 milionů amerických evangelíků“ zaslal izraelskému premiérovi Jicchakovi Rabinovi. Stalo se tak po 13. září 1993, kdy byly podepsány smlouvy z Osla – z čehož měl Evans „zlomené srdce“:

„Pokud nemá být za základ vašeho práva na tuto zemi považována Bible, pak můžete lidu Izraele rovnou říct, ať si balí kufr“.

Evans necituje pouze Bibli, ale i prohlášení Jásira Arafata, který už 19. září 1993 slíbil na islámské konferenci ministrům zahraničí arabských států, že tato mírová dohoda je jen „prvním krokem“. „Je to základ pro přechodné řešení a široký prostor pro konečné řešení, které bude spočívat v ukončení okupace a totálním odsunu (Židů) z naší země, z našich svatých míst a z našeho svatého Jeruzaléma...“ Tři miliony palestinských uprchlíků, jež žijí mimo Izrael, se mají vrátit domů.

(Upozorňuji na „konečné řešení“, jak si je představují třeba iráňští politici: Vráti se všichni, i s potomky v 5. generaci, a potom bude na území Izraele uspořádáno referendum, jež demokraticky rozhodne vyhnat Židy do moře.)

Trefné je závěrečné Evansovo varování k vyjednávání s Palestinci:

„*Pane premiére, nezapomínejte, že když tancujete s gorilou, tak o tom, kdy tanec skončí, rozhoduje gorila.*“

Vzpomněl jsem si na ně při debatách politiků o tom, kdy skončí přistěhovalecká vlna...

Knihy je vzhledem do u nás málo známého postoje amerických evangelických kruhů a křesťanských sionistů. Čte se asi lépe těm, kteří se orientují v Bibli, avšak měli by si ji

přečíst i bezvěrci. Aby věděli, proč máme podporovat Izrael!

Jan Kovanic

Psáno v Praze na Lužinách dne 26. ledna 2016, v předvečer Dne památky holocaustu Mike Evans: Proč by křesťané měli podporovat Izrael. Vydal Stanislav Juhaňák – Triton 2015. Překlad Miroslava Polová. Obálka Renata Brtnická. 144 stran, 11 × 16,5 cm, brožované. Doporučená cena 129 Kč.

Článek je, se svolením autora, převzat z internetových novin Neviditelný pes.

Zveme vás k partnerství v potírání antisemitismu a zápase o pravdu

Česká pobočka Mezinárodního křesťanského velvyslanectví Jeruzalém (ICEJ) Vás zve do Prahy na veřejnou akci „Kulturou proti antisemitismu“, která se koná **v neděli 17. dubna 2016.**

Jedná se o „Pochod dobré vůle“ centrem Prahy a následující veřejné shromáždění v sídle Senátu ve Valdštejnské zahradě. Sraz účastníků Pochodu dobré vůle je před 14. hodinou na náměstí Franze Kafky (na rohu Staroměstského náměstí). Odtud projdou částí židovského města, na Palachově náměstí před Rudolfinem vzpomenu v pítním aktu oběti šoa a pochod zakončí ve Valdštejnské zahradě, kde se připojí k navazujícímu shromáždění. Cílem je vytvořit pokojným a kulturním chováním kontrast k agresivním vystoupením rasistů a společně deklarovat, že antisemitismus do slušné společnosti nepatří. Podobně jako v předchozích letech, kdy se pochodu zúčastnilo několik stovek lidí, se i letos můžeme se těšit na zpěv a modlitby v ulicích a kvalitní uměleckou náplň.

Dramaturgie letošního třináctého ročníku opět vychází z připomenutí tragické minulosti. Bude sledovat osudy žijící svědkyně hrůz holocaustu, rodačky z Jihlavy Doris Grozdanovičové. Tato devadesátiletá vitální dáma strávila v terezínském ghettu dlouhé čtyři roky svého života, de facto celé období svého dospívání. Na programu se budou podílet mnozí čeští i zahraniční politici a umělci, kteří svou aktivní účastí podpoří myšlenku celé akce. Pozvání přijal místo-

předseda Senátu Přemysl Sobotka, ministr kultury Daniel Herman a izraelský velvyslanec Gary Koren. V průběhu konání veřejného shromáždění ve Valdštejnské zahradě vystoupí také Natálie Velšmířová se svou brněnskou kapelou Natalika, která se stylově řadí mezi worldmusic. Potěší nás židovskými a jidiš písněmi ve velmi osobitě a temperamentně podání.

Tyto akce pořádáme proto, že se znepokojením sledujeme stále silnější vlnu nepřátelské propagandy namířené proti Židům. Považujeme za alarmující, že Židé se dnes, po více než 70 letech od holocaustu, v řadě zemí Evropy již opět necítí bezpečni. Jsme přesvědčeni, že právě jako křesťané bychom měli být vždy mezi prvními, kteří se ozvou, kdykoli se objeví protizidovské předsudky. Zavazuje nás k tomu i naše vlastní minulost a bolestná historie židovsko-křesťanských vztahů.

Filosof Edmund Burke kdysi řekl, že k triumfu zla postačí, když slušní lidé nebudou dělat nic. Zveme Vás, abyste společně s námi dali najevo, že jsme se z minulosti poučili.

Mojmír Kallus

Další podrobnosti a aktuality naleznete na stránkách www.vsichnijsmelidi.cz a na facebookové stránce „Kulturou proti antisemitismu“. Pokud byste se na akci chtěli nějakým způsobem podílet kupř. dobrovolnickou pomocí, zkontaktujte nás prosím na icej@ecn.cz.

Kultu
rou
proti
anti
semi
tis
mu

● JAK JSEM TO PROŽIL

Štěstí, že jsem to přežil...

Ahoj Všichni!

Inu, čas opět uběhl, tak píšu další zprávu domů. Ani nevím, co jsem minule pokrýl a co ne, ale myslím, že jsem ani nenapsal o své návštěvě Texasu, kde jsem byl na Vánoce. Byl jsem přesně na místě, kde zastřelili Kenedyho, a byl jsem tam v čase tornád. Pár kilometrů ode mě tornádo vymazalo část předměstí Dallasu, a vlastně až zpětně jsem se dozvěděl, jaké jsem měl štěstí, že jsem to přežil. Jeli jsme po dálnici, pár aut za námi to odneslo a několik lidí to zabilo. Inu, Bůh mě chrání, až bych z toho měl mít bobky. Jinak, jelikož je to Texas (tí, co jsou trochu více obeznámení s Amerikou, pochopí), tak mě tam vzali na venkov jen tak si zastřílet z pistole, brokovnice a samopalu. Prostě Texas! Jinak, Bůh se mnou jedná, ačkoliv hlavně v mém osobním životě. Nově mi vysvětlil význam odpuštění, že největší problém (aspoň pro mě) je v tom, že jsem to odpuštění nepřijímal, protože jsem si připadal, že toho nejsem hoden a místo toho, abych ho pozval do věci jako je pro mě věčné mrhání časem, který mám, a nechal ho pomoci mi, jsem se snažil zasloužit si odpuštění sám. Jinak jsme tu měli celkem krizičku, když jsme více méně všichni došli k závěru, že ta organizace, ve které jsme, fakt není v pořádku, co se vnější prezentace týče. Prostě a jednoduše: slibuji něco jiného, než nakonec dají. A tak jsme my (jako interní) upozornili na tyto nedostatky, a zatím žádná odpověď...tak uvidíme, co z toho bude, nicméně příjemná atmosféra to není... Ale nu což, Bůh určitě ví, proč tu jsem, a já sám jsem velice vděčný, protože mě tu hodně učí pokoře, což je něco, co skutečně potřebuji jako sůl ☺. Ale co víc, jde mi o to, že se učím pořád víc a víc spoléhat

na Boha. Myslím, že to, co se tady v tomhle naučím, mě bude provázet celý život. Jinak, co se novinek týče, šéf mě bere na Floridu, asi na čtyři dny, tak o tom se dozvíte, až přistě zas něco vyplodím.

Ben Drápal, 29. ledna 2016

Ben je mladý muž, který po střední škole získal možnost studovat v USA. Podle krátkých, občasných zpráv je vidět, že je to hlavně škola „života“. Prosím, berte tyto dopisy jako inspiraci k modlitbám za něj.

Místo zlomenin na trůnu

„Rozmlácená, ale žiju“. Tak zněla zpráva, kterou jsem posílala domů po nočních lyžování ve Špindlu. S kolegy v práci jsme si vymysleli, když byl v lednu ještě ten sníl, že v pondělí po práci si zajedeme na otočku na noční lyžování do Špindlerova Mlýnu. Já jsem si v půjčovně půjčovala prkno a říkala si, že to nějak dopadne. Naposledy jsem na něm stála na lyžáku na střední... No, myslím, že se mnoho lidí pobavilo nad mými kousky a obzvláště pak na tom posledním. Už jsem byla skoro na konci a já si řekla, že udělám poslední oblouček a pak už to jen sjeďu k rovince k lanovce. Ani nevím jak, a najednou se po hlavě řítím mimo sjezdovku mezi popadané borovice a polámané větve. Zavírám oči a jenom čekám, jak to dopadne a o jaký strom se zastavím. Zřejmě jsem při pádu udělala nějaký parakotoul, protože jsem se zastavila tak, že jsem vlastně na těch spadlých borovicích seděla jako na trůnu ☺. Zkoumám škody a zjišťuji, že mi vlastně nic není, sedím si v prudkém srázu, 10 metrů pode mnou teče Labe a ze shora mi už leze na pomoc náš zástupce šéfa, co to celé moje mizení ze sjezdovky viděl. A proč to tedy píšu? Protože kromě pár modřin a lehce odřeně tváře se mi vůbec nic nestalo. Kolegové tomu říkali štěstí. Mně bylo jasné, že to mohlo dopadnout mnohem hůř, a rozhodně jsem nemusela přistát tak měkce do „trůnu“. Plně si uvědomuji, že ten večer nade mnou držel ochrannou ruku můj Nebeský Tatínek. Zpětně mi došlo a stále to vnímám jako Boží milost, že ještě ten večer jsme se nad tím mohli zasmát, místo toho, aby mně vezli do nemocnice se zlomeninou. Tak dobrý je Bůh! *Klára Lily, region Sever*

Zasmějte se, protože prostě můžete

Po dlouhé době se mi podařilo vyskytnout se na Karlově mostě v ranních hodinách. Nebe přecházelo z tmavě modré do spousty jiných barev, raci se probouzeli a slunce s nimi. Jak jsem tam tak stála a sledovala Střelák, uvažovala jsem, kdo jsem, o svém životě a o tom, co mám.

Jsem holka a žiju v Praze. Když zprůměruju schopnost vidět u svých očí, vyjde mi celkem slušné číslo (2.5 dioptrie na oko ☺). Takže se dá říct, že vidím...celkem. Mám trochu křivé zuby, ale to značí, že jsem je nikdy neměla křivé tak, abych měla rovnátka. Mám zkrácené svaly, šlachy, nebo co na nohách, takže se už dva roky neohnu k zemi, ale znamená to, že mám nohy, můžu chodit a běhat. Mám pár zlovyků, mimo jiné si křupu prsty. To ale znamená, že mám ruce a že jsou ještě v pořádku. Dobře mám slabý, krátký, trochu bezbarvý vlasy, ale mám je. Jsem naprosto

nedokonalá, ale to jsme všichni. Pořád ještě žiju a to je fajn.

Musím chodit do školy, ale aspoň jsem při smyslech a mozek mi jakžtakž fáchá. Takže jinak, můžu chodit do školy a ve výsledku je to vlastně velký plus. I protože jsem holka a stejně je mi to dovoleno.

Jak jsem řekla, narodila jsem se v Praze a nikdy jsem neměla stálé bydliště jinde. Vždycky mi města vadily, ale najednou se mi podařilo dívat se jinak. Naše paneláky nejsou tak vysoký, aby zakryly oblohu. Doprava není tak hlasitá, aby přehlušila ptáky.

Ještě jsme nezastavili řeku. Je tu pořád dost zeleno, aby tu zůstala sem tam veverka, sykorka a jiná zvířátka. Dobře, sem tam tu jsou na chodníku psí exkrementy a může to být otravný, ale znamená to, že vyděláváme dost, abychom si mohli kupovat psy, a že jim je tu ještě celkem dobře.

Máme historii, za kterou se nemusíme stydět. Spoustu památek, který jsou sice slušně označované holubama, ale máme je. Památky i holuby. Můžeme být hrdý, že naše Nové město zachránilo lidi před morem. A že ten kus zdi na kraji Petřína, kterež si říká Hlado-

vá, zachránil kopec lidí před smrtí hladem. Stačí se trochu projít a už stojíte na místě, kde byli velcí králové, velcí umělci a stavitelé.

Nebudu rozebírat náš svět, snad jenom, máme se tak přiměřeně, že se dokážeme hádat, kdo má víc hlíny, která mu říká Pane, a kdo má víc peněz, kterých se nenažere. Jsou tu i lidi, který jsou na tom zle, ale svět na tom tak zle není, takže se zatím vždycky našli jiní, kteří je šli zachraňovat.

Víte, nic z mého života nikdy nebylo dokonalý. Ani já, ani Praha, ani náš svět se všema válkami a nenávisť. A i kdyby bylo, mám pocit, že bych nebyla vůbec ale vůbec spokojená. Jediný dokonalý, co jsem našla, je Bůh. Zamílovala jsem se. A hlavně, všimla

jsem si (na tom Karlově mostě), že jsem ty nohy, oči, město i svět dostala. Že nejde nevěřit na zázraky, když sama jeden jsem. A že svět je úžasnej a fascinující. Že kdybychom děkovali za všechno, co máme, nezbyl by čas na stěžování. Všimla jsem si, že je svět i přes to všechno skvělejší. A ta vděčnost z toho dne ve mně zůstala. Je mi skvěle. Můžu chodit do školy, můžu běhat, můžu objímat svojí rodinu, můžu všechno to megaskvělý, co mi Bůh dal. Můžu se radovat, protože, kdybych byla lepší a svět byl lepší, stejně bych si ani nevšimla, že je to lepší nebo dobrý, kdybych nebyla vděčná. A to bych chtěla být, vděčná.

Amit
(Z blogu mladé sestry z regionu Východ)

● CO ČTEME, NA CO SE DÍVÁME

Co nás činí šťastnými

V loňském roce vyšla pozoruhodná knížka s názvem *Proč potřebujeme rodinu, práci a přátele*, a s podtitulem *Štěstí ze sociologické perspektivy*. Autorkou je socioložka Dana Hamplová ze Sociologického ústavu Akademie věd.

První kapitola je věnována otázce, co to vlastně štěstí je a zda a jak se dá měřit. Druhá kapitola se zabývá otázkou, zda a proč jsou Češi mimořádnými reptaly. (Dočtete se, že to s námi není tak zlé.) V dalších kapitolách autorka rozebírá, jaký vliv na náš pocit štěstí má naše zaměstnání a jak tento pocit ovlivňuje nezaměstnanost, případně odchod do důchodu, jaký je vztah štěstí a peněz, a konečně jak štěstí ovlivňují naše partnerské a přátelské vztahy a to, zda máme či nemáme děti.

Jelikož jde o vědeckou práci, vše je pečlivě doloženo statistikami a grafy. Samotný seznam citované literatury zabírá úctyhodných 25 stran. Otázkám, které tato knížka řeší nebo jichž se dotýká, se autorka věnuje dlouhodobě. Je si dobře vědoma možností, ale i mezi sociologie, a poctivě upozorňuje na úskalí různých srovnávání.

Nebudu tajit, že četba této knihy mě potěšila, protože přináší „tvrdá data“, která potvrzují to, co jsem tušil. Ocituji jen některá zjištění, jež jsou v knize doložena příslušnými statistikami – je už na čtenáři, zda si knížku opatří a přesvědčí se o pravdivosti těchto zjištění sám.

Autorka například konstatuje: „Dodnes nepanuje shoda, zda kombinace mateřství a placeného zaměstnání představuje dvojité břemeno neb dvojité požehnání“ (str. 53). „Přes masový nástup žen do placeného zaměstnání, rostoucí šance na pracovním trhu a kariérní úspěchy, se průměrná spokojenost žen nezvyšuje, ale spíše snižuje“ (str. 54). Dále autorka zjišťuje to, co v podstatě dá zdravý rozum: „...ženy v domácnosti jsou na tom lépe než ženy, které pracují na plný úvazek, ale neliší se od těch, které pracují na úvazek částečný“ (str. 55).

Pokud se týká role peněz, uvedu jedno zajímavé zjištění. Jste-li bohatí, budete patrně i šťastnější. Nicméně pokud jde o ty nejbohatší, tam už míra bohatství nerozhoduje. Jinak řečeno, berete-li milion ročně, budete patrně o něco šťastnější, než berete-li ročně pouze sto padesát tisíc. Nicméně berete-li ročně pět milionů nebo padesát milionů, statisticky to nebude mít na váš pocit štěstí absolutně žádný vliv.

Pokud jde o partnerské vztahy, kniha naprosto přesvědčivě vyvrací mínění, že manželství se přežilo. Statisticky dokládá, že lidé žijící v manželství jsou mnohem spokojenější než „singles“, a lidé žijící na hromádce jsou tak někde napůl (viz zejména str. 105). Manželství jsou podstatně stabilnější než soužití nesezdaných párů, a to i v případě, že nesezdaný pár má děti. Dále se potvrzuje, že čím vyšší vzdělání žena má, tím vyšší je pravděpodobnost, že bude vdaná (str. 107). Touto otázkou jsem se zabýval ve své knize *Vztahy, sex, rodina*; recenzovaná kniha Dany Hamplové ovšem přináší čerstvější statistická data.

Přes skutečnost, že děti jsou nákladná záležitost, statistiky ukazují, že „domácnosti jednotlivců jsou ohroženy chudobou několiknásobně častěji než domácnosti, v jejichž čele stojí pár“ (str. 110). O manželství, instituce podle některých překonané, se ze sociologických zjištění dovídáme, že „je ... důležitým zdrojem smyslu života a patří mezi nejvýznamnější sociální instituce, které přispívají k budování a udržování identity jedince“ (str. 111). Ano, manželství má na pocit štěstí významný vliv. Nebezpečí, že muž bude nešťastný, je u ženatých o 56% nižší než u svobodných (str. 115).

Zajímavé je, že právě na „pokrokovém“ západě (a severu), často nám dávaném za

vzor, se ukazuje, že vdané ženy jsou na tom, pokud jde o štěstí, o mnoho lépe než svobodné. Například vdané Norky, Belgičanky, Finky nebo Britky „mají přibližně čtyřikrát vyšší šance být velmi šťastné než jejich nezadané vrstevnice...“ (str. 120). To vše, prosím, po několik desetiletí trvajícím preferování svobodných matek a neprovdaných žen! Pokud jde o české ženy, tam ta „šance na štěstí“ není čtyřnásobná, ale pouze dvojnásobná. Jako perličku dodám zjištění, které by mohlo vést k opravdu velmi kacířským myšlenkám: „Účast mužů na domácích pracích záporně ovlivňuje řadu oblastí života, např. snižuje sexuální aktivitu páru“ (str. 124). (Prosím, nekamenujte autorku ani mě – já rád vařím a dokonce rád myju nádobí!)

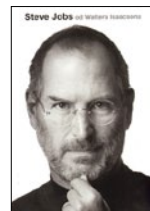
Z knihy se rovněž dovídáme takové zajímavosti, jako že ženatí či vdané se dožívají výrazně vyššího věku, a dokonce i to, že účast na bohoslužbách snižuje úmrtnost o 30 procent! (str. 157). A následující tvrzení bude asi anathema pro naši postmoderní společnost: „...empirické studie systematicky dokládají, že náboženství a především účast na církevních aktivitách, jsou spojeny s vyšší kvalitou života“ (str. 157). Ach, ti tmáři! Kdo by to do nich řekl? Pro poctivost ovšem nezatajím i zjištění, které předchází údaj poněkud relativizuje, byť jen pro naši zemi: „...v českém případě jsou rozdíly mezi praktikujícími křesťany a lidmi bez církevního zázemí z hlediska životní spokojenosti či štěstí minimální“ (str. 160).

Ten, komu se postmoderní genderová ideologie „akosi nepozdává“, se rozhodně sociologických dat nemusí bát. Samozřejmě bych si ale přál, aby si knihu pečlivě prostudovali ti, kteří zpochybňují nebo zesměšňují manželství a pracují na demontáži rodiny.

Knihu o 213 stranách vydalo v roce 2015 nakladatelství Fortuna libri a doporučená cena činí 269 Kč.

Dan Drápal

Walter Isaacson – Steve Jobs

Co dát komu pod stromček není vždy jednoduché vymyslet, ale v naší rodině je vždy po ruce řešení. Rádi čteme a tak si dát nějakou knížku není u nás nic výjimečného. Letos jsem dostal od našeho Michala životopis o Stevu Jobsovi od Waltera Isaacsona. Nebyla to žádná sázka na neznámou, neboť jsem se doma několikrát nadšeně zmínil o rozhlasové hře, která z tohoto životopisu vycházela.

Autor první Stevovu žádost o napsání knihy o jeho životě odmítl, že je na takové věci ještě čas. Ale Jobs už v té době věděl, že má rakovinu a času až tolik nezbývá. Když se po delší době dověděl i Walter Isaacson, dlouho už neváhal.

Pokračování na ➔

Isaacson dostal zcela volnou ruku. Jobs, ani jeho manželka do psaní nijak nezasahovali a vzniklo tak dílo nepřikrášlené, založené na výpovědích Stevových rodičů, jeho kolegů a známých.

Příběh o člověku, který byl jedním dechem označován za cholerického asociála, krále marketinku, ale i za člověka, který měl obrovskou schopnost vnutit lidem okolo sebe často velmi nevybíravým způsobem svou nadčasovou představu a donutit je ji realizovat, je napsán velmi živě a čtivě.

Nejatraktivnější byly pro mě pasáže, které se věnují Jobsově dětství, kdy ho jeho adop-

tivní otec brával do autodílny, kde restauroval veterány. Ačkoli ho na autech zajímaly jen části, které měly co dělat s elektrikou, tak právě zde v něm byla nastartována vášeň pro dokonalost tvaru, která se později odrazila na „jeho“ produktech. Není to ale jen příběh Steva Jobse, ale i lidí z jeho okolí, bez kterých by jeho schopnosti zůstaly jen na úrovni šikovného domácího kutila.

Ani zkušený autor, jakým Isaacson je, se nepouštěl do psychologického rozboru tak rozporuplné osobnosti, jakou Jobs byl. Snaží se jen poctivě mapovat jeho život, včetně prostředí, ve kterém vyrůstal a které mělo

zásadní vliv na utváření jeho kladných i záporných vlastností. Zachycuje i etapu dlouze předcházející době, kdy vznikla firma Apple.

Pro mě jsou životopisy inspirativní četbou. Nejinak tomu bylo i zde. Snaha o co nejdokonalější výrobek mi ale nebyla cizí ani předtím.

Kniha je doplněna fotografiemi a stala se předlohou k filmu, který byl natočen režisérem Danny Boylem a uveden do kin na konci roku 2015. Od diváků získal na ČSFD velmi dobrých 72 %. Děj zde ale začíná až těsně před uvedením Macintoshe na trh.

Pavel Rosecký

● OZNÁMENÍ

**Nabízím výhodné ubytování třem studentům/studentkám nebo mladé rodině – od 1. srpna 2016.
Pište na ampelos@volny.cz. Dan Drápal**

PENÍZE A JÁ

Chcete se zamyslet nad vaším vztahem k penězům a nad tím, jak s nimi zacházíte?

Dělá vám vaše finanční situace starosti? Chcete mít lepší kontrolu nad vašimi výdaji?

Potřebujete poradit s tvorbou rozpočtu? Nebo jak lépe s penězi hospodařit?

Přijďte na čtyři setkání kurzu Peníze a já.

KDY Po 4. – 25. 4. od 18:30

KDE sál KS Praha – Jih, Budějovická 9
(nedaleko stanice metra Budějovická)

KONTAKT přihlášky: milos.poborsky@seznam.cz

PŘEDNÁŠEJÍCÍ Martin Sauer

POŘÁDÁ KS Praha – jih, Miloš Poborský

CENA kurz je zdarma, dobrovolný příspěvek na občerstvení (součástí kurzu je lehká večeře)

Kroužky na Palmovce 2016

2. 4. 2016
Jarní tvoření
od 14–16.30 hod.
pro děti od 4 do 11 let

- výroba velikonoční dekorace

• V rámci tohoto workshopu je možné si zdarma vyzkoušet kroužek Hudební pátrání pro děti ve věku cca 5 až 7 let.

Zveme vás do sobotních jarních dílniček

DĚTI PŘIHLAŠUJTE prostřednictvím e-mailu: info@krouzkynapalmovce.cz (napište jméno a věk dítěte) nebo přes www.krouzkynapalmovce.cz. (Příspěvek na materiál je 70 Kč.)

MÍSTO KONÁNÍ: Na Žertvách 23, Praha 8 u metra Palmovka

ORGANIZÁTOR: Kroužky na Palmovce, Křesťanské společenství mládeže

www.krouzkynapalmovce.cz

● OZNÁMENÍ

Mládež
KS Praha

WWW.MLADEZPRAHA.KAES.CZ

Křesťanské společenství mládeže
Č.ú.: 186564276/0300, v.s. 682102

DOROST (12 – 15 LET)

středy 17:00 – 19:00 hod.

více info

Dita Frantíková

724 435 309

dita.frantikova@kaes.cz

POROST (15 – 18 LET)

úterky 17:30 – 19:30 hod.

více info

Šimon Ondráček

736 655 882

o.saimon@volny.cz

ODROST (18 – 25 LET)

pondělky 18:30 – 21:00 hod.

více info

Michal Klesnil

737 984 138

michal.klesnil@kaes.cz

Setkání mládeže

Večerní setkání pro mladé, kde to žije

tema Automat na štěstí

POZOR, změna místa a času

ŠESTÁ 13.3. 19:00

Na Žertvách 23, velký sál

pestrý program vždy zdarma

mladezpaha.kaes.cz/sesta
Dita Frantíková 724435309
Křesťanské společenství Praha

Kroužky na Palmovce 2016

tvůrčivost • zábava • poznání

ŠPERKY

• náušnice • náramky,
náhrdelníky

KORÁLKY • KAMÍNKY • FIMO

Příjemnou atmosféru doplní káva či čaj.

2. 4. 2016
od 14 – 17 hod.

**Zveme vás do tvořivé dílny
pro mládež a dospělé**

PŘIHLAŠUJTE SE prostřednictvím e-mailu: info@krouzkynapalmovce.cz
(napište a prosíme i o věkovou kategorii – mládežník, dospělý či věk)
nebo přes www.krouzkynapalmovce.cz.

(Příspěvek na materiál je 80 Kč + cena materiálu, dle druhu výrobků,
které si vytvoříte.)

MÍSTO KONÁNÍ: Na Žertvách 23, Praha 8

ORGANIZÁTOR: Kroužky na Palmovce, Křesťanské společenství mládeže

www.krouzkynapalmovce.cz

Sborový dopis je informační bulletin pro členy a přátele Křesťanského společenství Praha.
Odráží život regionů, slouží k jejich propojení a jednotě.

● SBOROVÝ INFORMAČNÍ SERVIS

SBOROVÉ BOHOSLUŽBY

6. 3.

15:00 Kulturní dům Ládví, metro C Ládví.

Chvály: Hudební skupina Beracha pod vedením Mirka Bála

Kázání: Lubomír Ondráček – Modlitba, dávání, půst – takový normální křesťanský život

Společná služba starších.

Sbírka na mládež

3. 4.

15:00 Kulturní dům Ládví, metro C Ládví.

Chvály: Hudební skupina Wvision pod vedením Jirky Jelínka

Kázání: Petr Kácha, David Ptáček – O trojím lidu

25. 3.

VELKOPÁTEČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

18:00 sborová budova Na Žertvách 23

7. 3.

SBOROVÁ MODLITEBNÍ

18:00 – 19:30, Na Žertvách 23, Praha 8

19. 3.

SETKÁNÍ SLUŽEBNÍKŮ

od 9:00, Na Žertvách 23, Praha 8

SBOROVÝ VÍKEND

První sborový víkend se uskuteční o víkendu 29. 4. – 1. 5. 2016

v Poslově mlýně u Doks (www.poslvmlyn.cz). Bližší info na straně 2.

● INFORMACE O REGIONECH

Číslo u kolonky Počet členů znamená:
dospělí/pokřtěné děti do 18 let/nepokřtěné děti

JIH

Pastor: Miloš Poborský

Shromáždění: Ne 10:00 (modlitby 9:30), Budějovická 9, Praha 4, u metra Budějovická.

Modlitební: v Ne 18:00 – Dáša Blažková, Slepál/14

Počet členů: 55/7/30

JIHOVÝCHOD

Pastor: Zdeněk Rašovský

Shromáždění: Ne 10:00 (9:45 modlitební), Dům služeb, Vodnická 531/44, Praha 4

Počet členů: 31/2/20

PALMOVKA

Kolektivní vedení: Tomáš Dittrich a Lumír Ptáček

Shromáždění: Ne 10:00, Na Žertvách 23

Počet členů: 91/21/22

Křest: Zuzana Dvořáková, Lucie Frantíková

SEVER

Pastor: Tomáš Božovský

Shromáždění: Ne 9:30, Rezidence Rosa, Střelnická 1680, Praha 8

Modlitební: 28. 3. v 18:30 na Palmovce v herně v přízemí (naproti Velkému sálu).

Počet členů: 98/15/33

Vstup: Lydie Fiřtová

STŘED

Pastor: Petr Kácha

Shromáždění: Ne 10:00 International Church of Prague, Ve Smečkách 13, Praha 1

Počet členů: 89/14/26

HOSTIVAŘ

Kolektivní vedení: Josef Hejnic, Václav Kordula

Shromáždění: každou neděli (kromě celosborového setkání) od 15:30, Boloňská 310, Praha 15

Modlitební: Pondělí, následující po sborových bohoslužbách, od 19:30 u Hejniců, Tenisová 9

Počet členů: 19/5/1

VÝCHOD

Pastor: Otakar Kunzmann

Shromáždění: Ne 16:00, Na Žertvách 23

Modlitební: každou neděli (kromě první v měsíci) od 15:00 v knihovně ve sbor. budově

Počet členů: 76/7/19

ZÁPAD

Kolektivní vedení: Mirek Bálek,

Richard Roušal, Petr Žůna, Jirka Bukovský

Shromáždění: Ne 15:30, Komunitní centrum v Nových Butovicích (stanice metra Hůrka)

Počet členů: 42/4/14

Vstup: Stanislava Henzlová

SBOR

KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ PRAHA IČ 73631043

Korespondenční adresa

Sbor Křesťanského společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Kontakt

tel./fax: 284 822 294

e-mail: paha@kaes.cz

www.kspraha.cz

Účet

Sbor Křesťanského společenství Praha
ČSOB, pobočka Praha 1,
Václavské nám. 32

nové číslo účtu: 223775399/0300

konst. s.: 0558

var. symboly:

01694	desátky	Sever
02694	desátky	Jihovýchod
03694	desátky	Palmovka
05694	desátky	Západ
06694	desátky	Hostivař
07694	desátky	Střed
08694	desátky	Jih
09694	desátky	Východ
910	stavební fond	
682120	Izrael a Církev	
682130	dary na sborovou mládež	

SBOROVÝ DOPIS

Vydavatel:

Sbor Křesťanského společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Vychází pro vnitřní potřebu sboru.

Šéfredaktor: Anna Slobodová,

e-mail: sd@kaes.cz

Redakční rada a redakce:

Tomáš Božovský, Anna Slobodová,

Pavel Rosecký

Sazba: Olga Hrdinová / APEO

Příjem článků:

písemně na adresu sboru nebo na e-mail

sd@kaes.cz

Uzávěrka:

Vždy k 10. předchozího měsíce.

Doporučená cena: 15 Kč

Právě jsem se
přihlásil na sborový
víkend.

Dávám lajk,
taky mě přihlaš!

Příští číslo
vyjde v neděli
3. 4. 2016